

сега Гладай си работата — от политика никой не е прокопсал Пък днес

— Днес... там е целият въпрос..—натърти Драгомир. —Вчера всички страхопъзлювци минаваха за герои, а утре и бабите ще се бият по гърдите. Аз, разбира се, не искам да мина за голям юнак и ще си остана само какъвто трябва да бъда: един честен човек,

— Ще ти смажат главата.

— Ако е необходимо. . . .

Бащата кипна:

— На кого е дотрябала бедната ти глава, синко, на кого?

— На онези, които не подбират средства

— Че ти да ги не мислиш за зверове?

— Повече дори: те са слепи въ предсмъртния си час, а аз не мога да хитрувам, открит съм и ще бъде щастие

— За кого?

— За теб ако оцелея

Драгомир затвори куфара, изправи се и очите му заискриха пламъка на дълбока и непоколебима вяра. Бащата махна със ръка, оттегли се със глухи стъпки под лозата и се тръшна тежко на широкия сламен стол.

— Тъй, значи: за мен... Само Господ може да го вразуми,—въздъхна той дълбоко

През целия ден тогава не говориха нищо. Надвечер Драгомир се приближи и каза:

— Утре заминавам, тате.

— Като е дошло време — ще заминеш.

И на сутринта се разделиха.

Потекоха дни на страшни предчувствия и безкрайни кошмарни нощи. Заредиха се дълги, наиздателни писма. Синът отговаряше рядко, кратко и съдържано. Той не искаше да влиза въ спор и да